సింగిల్ పేజీ కథలు

మోసం

"బావా నన్ను ఆ కొత్త సినిమాకు తీసుకొనిపోవాల్సిందే. రేపటితో సెల వులు అయిపోతాయి. మళ్ళీ మావూ రికి వెళ్ళిపోవాలి" మారం చేశాడు శరత్.

"ఒరేయి అది నిన్ననే రిలీజ్ అయింది. టిక్కెట్లు దొరకటం కష్టంరా" వారించాను.

"ఏమో నాకది తెలీదు. నేను వూరికెళ్ళి ఆ సినిమా చూశానని మా ఫ్రెండ్స్ అందరికీ గొప్పగా చెప్పుకో వాలి" పంతం పట్టాడు శరత్.

"ముచ్చట పడుతున్నాడు తీసుకొని వెళదాం" అంది నా భార్య వసుమతి.

"సరే సాయంత్రం ఆఫీసునుండి రాగానే వెళదాం" చెప్పేసి ఆఫీసుకు వెళ్ళిపోయాను.

* * *

"చూశారా ఎంత జనం ఉన్నారో! మనకు టిక్కెట్లు ఎలా దొరుకుతాయి?" ప్రశ్నించాను శరత్‌ను.

"బ్లాక్‌లోకొంటే అవే దొరుకుతాయి" స్టైల్‌గా అన్నాడు శరత్.

"వేలెడంత లేడు. ఎన్ని తెలివితేటలు. అచ్చం నీలాగే" అన్నాను వసుమతితో.

"చాల్లేగానీ మీ మాటలు, వెళ్ళి బ్లాక్ టిక్కెట్ల కోసం ప్రయత్నించండి" అంది వసుమతి.

ఇంతలో అటుగా బ్లాక్ టిక్కెట్లు అమ్మేవాడు రావ టంతో

"ఎంత?" అని ప్రశ్నించాను.

"వంద" అన్నాడు అతడు.

"అదేంటి 50 రూపాయల టిక్కెట్టు వంద రూపా యలా?" ఆశ్చర్యంగా అడిగాను.

"అవతల 150 ఇచ్చేవాళ్ళు ఉన్నారు కావాలా? వద్దా?" మళ్ళీ అడిగాడు.

"మాకేం వద్దులే" చెప్పేశాను.

"అదేంటండీ తీసుకొంటే పోయేదిగా?" అడిగింది వసుమతి.

"కాసేపు ఆగితే ఏ 70 రూపాయలకో వాడే ఇస్తాడు" అన్నాను.

ఇంతలో సార్ అన్న పిలుపు విని వెనక్కి తిరిగి చూశాను.

ఎవరో పరిచయం లేని వ్యక్తి. ఏమిటి అన్నట్లు చూశాను.

"సార్ మా ఫ్రెండ్స్ సినిమాకు వస్తారని మూడు టిక్కెట్లు కొన్నాను. తీరా వాళ్ళు రావటం లేదని ఫోన్ చేశారు. వాళ్ళు లేకుండా నేను కూడా సినిమా చూడ లేను. మీరు టిక్కెట్ల కోసమని ప్రయత్నిస్తున్నట్లుగా వుంది. మీకు అభ్యంతరం లేకపోతే నాటిక్కెట్లను తీసు కోండి. వేరెవరికైనా ఇస్తే బ్లాక్ టిక్కెట్లు అమ్మేవాడని అనుకొంటారని మొహమాట పడ్డాను సార్. అందుకే మీ కిస్తున్నాను" అన్నాడు అమాయకంగా.

"ఎంత?" అన్నాను.

"నేను బ్లాక్‌లో టిక్కెట్లు కొన్నాను. అయినా నాకు అసలు టిక్కెట్టు ధర ఇవ్వండి చాలు" అన్నాడు ఆ వ్యక్తి.

ఇదిగో తీసుకోండి అంటూ అతనికి రెండు వందలి చ్చాను.

"నూట యాభై ఇవ్వండి చాలు" అన్నాడు.

"ఫరవాలేదు వుంచండి" అన్నాను.

అతను టిక్కెట్లు ఇచ్చేసి వెళ్ళిపోయాడు.

"చూశావా! అతను ఎవడో జెంటిల్‌మెన్‌లా వున్నాడు. అందుకే అసలు ధరకి టిక్కెట్లు ఇచ్చాడు" అన్నాను టిక్కెట్లను జేబులో వుంచుకుంటూ.

ఇంతలో లోపలికి వెళుతున్న జనాన్ని చూసిన శరత్-

"రా బావా థియేటర్‌లోకి వెళదాం" అనటంతో ముగ్గురం బయలుదేరాము. నేనిచ్చిన టిక్కెట్లు తీసు కొన్న గేట్ కీపర్

"సార్ ఈ టిక్కెట్లు ప్రక్క థియేటర్‌వి... అక్కడికి వెళ్ళండి" అన్నాడు.

"ఏం తమాషాగా వుందా. ప్రక్క థియేటర్ కూల గొట్టి నెలరోజులవుతుంది తెలుసా?" అన్నాను కాస్తంత కోపంగా.

"అవును సార్ ఇవి నిజంగా ప్రక్క థియేటర్ టిక్కెట్లే కావలిస్తే చూడండి" అంటు టిక్కెట్లు చూపిం చాడు.

ఔను నిజంగా అవి కూలకొట్టిన ప్రక్క థియేటర్ సినిమా టిక్కెట్లే. వాడెవడో ఆ టిక్కెట్లు నాకు అమ్మాడు అనుకుంటూనే ఇంటిదారి పట్టాం.

"మీ జెంటిల్‌మాన్ నిన్ను బాగానే మోసం చేశాడు బావా" అన్నాడు శరత్ నడుచుకుంటూ.

-ఎన్.వి.శ్రీధర్ శర్మ (పార్నపల్లి)

నిర్ణయం

"ఈరోజు నా మనసంతా తెలి యని ఆనందంతో నిండిపోయింది! దసరా పండక్కి రమ్మని ఫోన్ చేస్తే..ఇద్దరు కొడుకులూ వారి భార్యా పిల్లలతో నాల్రోజులు ముందుగానే వచ్చారని కాదు!

నిన్నటివరకు సరదాలతో, సందళ్ళతో..మనవడూ మనవరాళ్ల చిలక పలుకుల చిరుగజ్జెల సవ్వడితో ఇల్లంతా కళకళ లాడిందనీ కాదు! ఈ ఆనందానికి అంతరార్థం నా మనసుకి... నేను సరైన నిర్ణయమే తీసుకున్నానని గట్టిగా అన్పించడమే!

ఆరు పదుల జీవితంలో ఎన్నో అనుభవాలు, ఎన్నో గుణపాఠాలు చవి చూసాను. 'అనుబంధాలు' అనేవి మరుగున పడి వాటి స్థానంలో 'ధన బంధాలు' మెరుగు దిద్దుకున్నాయని గ్రహించాను.

"ఏదైనా కుటుంబమంటే రాఘవయ్యగారిదేరా. ప్రతి పండక్కీ కొడుకులిద్దరూ పిల్లా పాపలతో వస్తారు. మంచి చెడ్డలు మాట్లాడుకుంటారు. ఆయన పెంప కమే పెంపకం" అని ఊళ్లో జనాలు గొప్పగా చెప్పుకుం టున్నారంటే దానికి కారణం..వాళ్లని ప్రేమగా పెంచడం కాదు సుమా! వాత్సల్యం అనే మబ్బు నన్ను కమ్మేయకుండా జాగ్రత్తపడ్డాను.

అందరిలాగే నేనూ నా కొడుకుల్ని చూసి మురిసి పోయేవాడిని. అపురూపంగా పెంచడమే కాదు వారికి నచ్చిన ఉద్యోగ వ్యాపార రంగాల్లో బ్రతుకు తెరువు కల్పించాను. మంచి సంబంధాలు చూసి పెళ్లిళ్లు చేసాను.

ఓ రోజున ఇద్దరూ ఎంతో ఆప్యాయత కనబరుస్తూ నా వద్దకు వచ్చారు. "ఎందుకు నాన్నా ఒంటరిగా ఈ ఊళ్లో..మాతో వచ్చేయండి" అని పట్టుబట్టారు. కంటికి రెప్పలా చూసుకుంటామని భరోసా ఇచ్చారు.

ఆ మాటలకు నా చెవులలో తేనె పోస్తున్నట్లుగా అనిపించింది. చల్లగాలికి మంచు ముక్క కరిగిపోయి నట్లు నీరైపోయాను. నాకూ వెళ్లిపోవాలనే అనిపిం చింది. ఈ వయసులో కష్టానికి, సుఖానికి వాళ్ల ఆసరా అవసరమనిపించింది. కానీ ఊరిలో వున్న నాలుగెక రాల పొలం సంగతేంటి? అని ఆలోచనలో పడ్డాను. ఎవరికైనా కౌలుకి ఇచ్చేద్దాంలే అనిపించింది. అదే

భయం

నాలో భయం ఆవహించి ఉంది. ఏ పని చెయ్యాలన్నా, ఎవరితోనైనా మాట్లాడాలన్నా భయం. ఎవరితోనూ ఎక్కడికీ వెళ్ళను. అందుకు కారణం చిన్నప్పుడు నాపై ప్రభావం చూపిన సంఘటన.

* * *

నాన్న పెద్దక్క రమ ఇంటికి తీసుకువెడతాను రడీ అవ్వు అన్నారు. చిన్నతనం వల్ల ఊరు వెడదామనే సరదా తప్ప ఏమీ తెలీదు. అక్క ఇంటికి రైల్లో వెళ్ళాం. బావగారు, అక్కయ్య సాదరంగా నాన్నను, నన్ను ఆహ్వానించారు. అమ్మ తయారు చేసి ఇచ్చిన తినుబండారాలు ఇచ్చాము. అక్కయ్య వాటిని తీసుకెళ్ళి లోపల పెట్టింది. నన్ను లోపలికి పిల్చి నా గౌనుకున్న జేబుల నిండా వేరుశనగాలు వేయించి పోసింది. "ఆడుకుంటూ ఉండు నాన్నతో మాట్లాడతాను" అనేసి వెళ్ళింది.

సాయంత్రం అయ్యింది. రైలుకు టైమవ్వడంతో నాన్న, నేను అక్క, బావతో చెప్పి స్టేషన్‌కు బయలుదేరాము. నాన్న రిక్షా బేరమాడి స్టేషన్‌ను పోనివ్వమని చెప్పి దారిలో ఒక చోట ఆగాలి అని చెప్పారు. నాకు అర్థం కాలేదు. ఎందుకు ఆపమన్నారో. రిక్షా ఆగింది. నాన్న దిగి

"ఇప్పుడే వస్తాను! ఇక్కడే ఉండు. జాగ్రత్త" అని చెప్పి వెళ్ళారు. రిక్షా అబ్బాయి వెనుకకు తిరిగి నాన్న వెళ్ళిన వైపు చూసి తనలో తను నవ్వుకుంటున్నాడు. అలా ఎందుకు నవ్వుకుంటున్నాడో నాకు అర్థం కాలేదు. నేను రిక్షాలోనుంచి నాన్న వెళ్ళిన వైపు చూసేసరికి అక్కడ నాన్న కల్లు దుకాణం దగ్గర కూర్చుని సీసా ఎత్తి కల్లు తాగుతున్నారు. నేను ఆ దృశ్యం చూసి వణికిపోయాను. చిన్న పిల్లనయిన నన్ను రిక్షాలో వదిలేసి తన సుఖం కోసం పరాయి ఊర్లో ఇలా కల్లు తాగడం చూసి భయమేసింది. ఇంకెప్పుడూ నాన్నతో వంటరిగా రాకూడదు అనిపించింది. ఇంటికి రైల్లో క్షేమంగానే తీసుకు వచ్చారు కానీ నా భయం ఇప్పటికీ తగ్గలేదు.

చీకట్లో, తెలియని ఊర్లో జరగరానిది జరిగితే బాధ్యులెవరు? ఏమీ తెలియక వెళ్ళిన నాదా? నాన్న సంగతి తెలియక నన్ను పంపిన అమ్మదా? బాధ్యత మరిచి తన స్వార్థం చూసుకున్న తండ్రిదా?

బి.శుభ (విశాఖపట్నం)

మాట వాళ్లతో చెప్పాను.

నేను చెప్పిది వాళ్లకి నచ్చినట్లు లేదు. మౌనంగా ఉండిపోయారు.

"పోనీ ఏం చేద్దామో మీరే చెప్పండి?" అన్నాను వాళ్ల నిర్ణయం తెల్సుకుందామని.

"ఎవరినో నమ్మి పొలాన్ని అప్పజెప్పడం అంత మంచిది కాదేమో. దాని బదులు మాగాణిని అమ్మేస్తే.." చివరిగా నాన్చినదే వాళ్ల ఉద్దేశ్యమని మెల్లగా చెప్పారు.

'ఎవరినీ నమ్మలేం' అని వాళ్లు అన్న తర్వాత కూడా వాళ్లపై నాకేమాత్రం సందేహం కలుగలేదు. అందుకు కారణం పుత్రవాత్సల్యపు మమకారం అనే మైకం నన్ను కమ్మేసి వుండడం వల్ల కాబోలు.

నేను కాసేపు ఆలోచనలో పడ్డాను.

ఇంతలో "పోస్ట్..." అంటూ పోస్ట్‌మేన్ ఒక లెటర్ ఇచ్చి వెళ్లాడు.కవర్‌పై చిరునామా రాసిన చేతివ్రాత చూసి అది నా మిత్రుడు సోమశేఖర్ నుండి వచ్చిందని అర్థమైంది.

మేమిద్దరం స్కూలు టీచర్స్‌గా చాన్నాళ్లు కలిసి పనిచేసాం. ఆ స్నేహం దినదినప్రవర్ధమానమై మా మధ్య 'ఆత్మబంధుత్వం' బలపడింది. కాలక్రమేణా వాడు వైజాగ్‌లోనూ, నేను రాజమండ్రిలోనూ స్థిర పడ్డాం. చాలారోజులుగా ఇలా ఉత్తరాల ద్వారానే కలుసుకుంటున్నాం. సెల్‌ఫోన్‌లు, కాయిన్ బాక్సులు ఎంత అందుబాటులో కొచ్చినప్పటికీ ఒకరి భావాలు ఒకరికి వ్యక్తపరచడానికి, మంచి అనుభూతులు పదికాలాల పాటు పదిల పరుచుకోవడానికి ఉత్తరానికేదీ సాటిరాదని మా ఇద్దరి అభిప్రాయం. ఉత్తరం చించి చదవడం ప్రారంభించాను.

"మిత్రుడు రాఘవయ్యకు వ్రాయునది. నీతో ఒకసారి మాట్లాడాలని వుంది. వెంటనే రాగలవు" అని వుంది.

నాకు విషయమేమీ అర్థం కాలేదు. తనెప్పుడూ ఇలా వ్రాయలేదు. వెంటనే క్షణం కూడా ఆలస్యం చేయకుండా బయలుదేరి వెళ్లాను.

అక్కడికి వెళ్లాక తెల్సింది. ఈరోజు అందిన ఉత్తరమే నా మిత్రుడు నాకు వ్రాసిన చివరి ఉత్తరం అని.

పాడెమీద శవాన్ని చూసి నా శరీరంలో రక్తం కూడా స్తంభించిపోయినట్లుగా అనిపించింది. కడచూపు చూస్తుంటే నాకళ్లనిండా నీళ్లు కమ్మేసాయి. బాధతో గుండె బరువెక్కింది.

'హఠాత్తుగా ఎలా చనిపోయాడో' అక్కడా అటూ, ఇటూ తిరిగి హడావుడి పడుతున్న సోమశేఖర్ ముగ్గురు కొడుకులను అడిగి, సానుభూతి తెలియపరుద్దామని వెళ్లబోతుంటే అక్కడ గుమిగూడిన జనం నోళ్లలోంచి వినకూడని మాటలు వినబడేసరికి స్థాణువులా నిల్చుండిపోయాను.

కన్నబిడ్డల్ని నమ్మి ఉన్న ఆస్తి అంతా ఊడ్చి ఇస్తే, ఆనాడు నవ్వుతూ రూపాయిల కట్టలని అందుకున్న చేతులు, తల్లి అనారోగ్యాన్ని బాగు చేయించమని అడిగిననాడు, మా వద్ద ఖాళీ చేతులే ఉన్నాయని పొమ్మంటే..పాపం..సోమశేఖర్ తట్టుకోలేక, భార్య చనిపోయి వారం తిరక్క ముందే మనోవ్యథతో పైలోకానికి పయనమయ్యాడని అంటుంటే...

ఆ మాటలు నా మెదడుని ఈటెల్లా పొడవడం ప్రారంభించాయి ఆ క్షణం నుంచి.

ఇంటి ముందు ఒక చెట్టు ఎండకి గొడుగులా నీడనిచ్చి, చల్లనిగాలి నిచ్చి సేదతీర్చి, తినడానికి తీయని ఫలాలను అందించిన వృక్షం హఠాత్తుగా ఆకులు రాల్చి మోడైపోతుంటే ఆ దృశ్యం చూడడానికే ప్రాణం విల విల లాడుతుంది. అలాంటిది జన్మనిచ్చిన తల్లిదండ్రులు మంచంపై పడి మూలుగుతుంటే, పోతే పొండి! మీతో మాకేం పనుంది! అని వదిలేసే వాళ్ళు కొడుకులా? కసాయివాళ్లా? నా హృదయాంతరాలల్లో అంతర్మథనం మొదలైంది.

ఆ రాత్రంతా నిద్రపట్టలేదు. ఎవ్వరితో మాట్లాడాలనిపించలేదు. అప్రతిహతంగా కొనసాగుతున్న ఆలోచన తరంగాలలో ఓ వైపు నా కొడుకులు, మరోవైపు సోమశేఖర్.

ప్రక్కింట్లో దొంగలు పడితే మనింటి తాళాలు గట్టిగా వేసుకున్నట్లు ప్రాణమిత్రుడి మరణం చూసీ కూడా నా రక్తం పంచుకు పుట్టిన వాళ్లని ఎలా నమ్మాలి? అదే ఆలోచన మెదడును కొన్ని వందల సార్లు వేడెక్కించింది.

అలా..అలా..చివరికి ఓ స్థిరమైన నిర్ణయం పుట్టింది. అసలెందుకు నమ్మాలి! నమ్మిందుకు మోసపోవాలి? ఉన్న ఆస్తి వాళ్ల చేతుల్లో పెట్టి రేపొద్దున్న మనకేదైనా అవసరమో, అనారోగ్యమో వస్తే దేహి అని ఎందుకు అడుక్కోవాలి? వాళ్ల ముందు భిక్షగాళ్లలా మారే దుస్థితి ఎందుకు తెచ్చుకోవాలి?

నా కొడుకులు మంచివాళ్లే అయుండొచ్చు. కానీ రేపొద్దున్న డబ్బు వాళ్లని చెడ్డవాళ్లుగా మార్చే అవకాశం వుందని సాటి వాళ్లని చూస్తే అర్థమైనప్పుడు తెలిసి కూడా తప్పెందుకు చేయాలి? అని నిర్ణయించుకున్నాను.

"భూమి అమ్మడం, లేదా కౌలుకి ఇవ్వడం నాకెందుకో ఇష్టపడట్లేదు. కొన్నాళ్లపాటు నేను కూడా ఈ ఊరిలోనే ఉండాలని నిర్ణయించుకున్నాను. మీరు కూడా ఇంటిల్లిపాదీ సంవత్సరానికి ఒకట్రెండుసార్లు వచ్చి చూసి వెళ్లండి. నా తదనంతరం నా ఆస్తికంతటికి హక్కుదారులు మీరేకదా!" అని మా అబ్బాయిలిద్దరికీ చెప్పాను.నా మాటకు ఏమాత్రం అభ్యంతరం చెప్పలేదు. "మీ ఇష్టం నాన్నా" అని తలూపారు.

ఏదేమైనా ఎవరి జాగ్రత్తలో వాళ్లుండడం శ్రేయస్కరం!

-గుజ్జు సురేష్‌రెడ్డి (రాజగోపాలపురం)